

ATATÜRK'ÜN TÜRK TOPLUMUNA BAKIŞ AÇISI VE GENÇLİĞİN BU BAKIŞ İÇERİSİNDEKİ YERİ

Prof. Dr. HİLMİ GÜRSES

Atatürk hakkında bugüne kadar yazılıp söylenmiş bulunanlar, bundan sonra söylenecek olanlardan daha az olacaktır. Çünkü, tarih ne kadar eskirse, olaylar, yargılar, yorumlar o kadar somutlaşır ve Atatürk gibi yalnız bir milletin değil, birçok milletlerin hayatlarına ışık tutmuş XX. asra kişilik damgasını vurmuş yüce bir insan, tarihin zamanötesi atmosferinde giderek derinleşir, derinleşir ve o ölçüde söylenen ve söylenecek olanlar çoğalır, çoğalır. Atatürk'ün ölümü için İnönü, o ilk günlerde Atatürk'e şöyle seslenmişti: "Ne Mutlu Türküm Diyene!" derken, kendi içinde sönmeyen ve gittikçe parlayan insanlık ve millet sevgisinin ateşini en güzel şekilde belirtmişti. "Ve bu tarih konuşmasının sonunda İnönü demişti ki: "Yüce Atatürk! Ebedî istirahatgâhında -ki orası milletin sinesidir- müsterih uyu, vatan sana minnettardır!" İnönü Atatürk'ün en yakın arkadaşıdır. İnönü'nün sözleriyle yansıyan duygular, aslında milletimizin Atatürk'e O'nun en yakın arkadaşı aracılığıyla seslenişidir.

Tarih onuncu yıl nutkunda Büyük Atatürk, milletimize seslenerek demişti ki: "Türk milleti! Onbeş yıldan beri muvaffakiyet vaat eden çok sözlerimi işittin. Bahtiyarım ki, bu sözlerimin hiçbirinde milletimin hakkımdaki itimadını sarsacak bir isabetsizliğe uğramadım." Ve sonra aynı inançla şunları eklemişti: "Bugün aynı inanç ve katiyetle söylüyorum ki, Türklüğün unutulmuş büyük medenî vasfı ve büyük medenî kabiliyeti, bundan sonraki inkişafıyla, âtinin yüksek medeniyet ufkundan yeni bir güneş gibi doğacaktır." Ve bu konuşmasının sonunu şöyle bitirmişti: Ne Mutlu Türküm Diyene!

Atatürk'te yurt ve millet sevgisi, bağımsızlık (istiklâl) ile eşdeğerdi. Çünkü, bu konuda "Hürriyet ve istiklâl, benim karakterimdir" demişti. Atatürk kadar, milletimizin yüce ve üstün insanlık yeteneklerine gönülden inanarak, tek başına bu yolda Kurtuluş Savaşı'na atılmış çok az, ya da hiçbir önder kolay kolay gösterilemez. Yalnız

Kurtuluş Savaşı'nı kazanmakla kalmış olsaydı, üstün bir komutan olarak tarihte zaten müstesna bir yer tutardı. Oysa, bir büyük milleti, ortaçağ toplumu görüntüsünden sıyrıp, yeni ve yakınçağ görüntüsüne kavuşturabilmek için, kısa ömrü içerisinde, bir insanın yapabileceği ne varsa, hepsini kat kat fazlasıyla gerçekleştirmiş, milletimizin çağdaş uygarlık düzeyine kavuşabilmesi için gerekli bütün temelleri kurmuş ve hatta binaların çoğunu tamamlamıştır. Bu yolda bizim işimiz, O'nun üstün kişiliğinin sönmez aydınlığı içerisinde, kurulmuş bulunan temel ve binaları korumak ve günümüzün koşullarına göre yeni temelleri, binaları yapmak ve sürekli geliştirmektir. Bu yolda, konuşmak kadar eser vermek önemlidir. Herşeyin üstünde ve ötesinde Atatürk'ün bizden ne istediklerini bir kez daha O'nun sesinden duymak istiyorsak, Türk gençliğine hitabını dinleyelim: "İstiklâlimizi korumak, içinde bulunduğumuz şartlar ne kadar kötü olursa olsun, Atatürk'ün inandığı gibi inanarak çalışmak ve bu yolda muhtaç olduğumuz gücü, kudreti 'damarlarımızdaki asil kan'dan almak."

Atatürk niçin hitabını "gençliğe" yapmıştır? Çünkü gençlik, bir milletin umudu, geleceği, mutluluğu, dinamik gücü, aydınlık kafası, sürekli dinç ve diri kalan öz varlığıdır. O'nun bu hitabından sonra, en az 3-4 genç kuşak geçti. Oysa, O'nun hitab ettiği gençlik, her zaman genç, dinç, dinamik, diri ve ayaktadır. İçimizdeki bu cevheri, milletimizin üstün insanlık yetenekleriyle sürekli ve itici güç olarak saklı tutup, ileriye, daima ileriye gitmek zorundayız. Bakınız, bir ilâhi gibi ruhlarımıza sinmiş, Onuncu Yıl Marşı'nda neler var: "Türküz, Cumhuriyetin göğsümüz tunç siperi. Türke durmak yaraşmaz Türk önde Türk ileri." Atatürk'ün sağlığında ve bizim kuşağın çocukluğumuzda söylediğimiz bu marş, okulda, yolda, çarşıda, alanlarda, bayramlarda göğsümüzü hep kabarık tutmuştur. Gene aynı inanç ve duygularla diyoruz ki: "Bugün de senin sağlığındaki kadar milletimiz sana bağlı ve hep ileriye gitmek kararındadır."